

Arrest

nr. 126 717 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat de door hem aangevoerde problemen (i) ongeloofwaardig zijn of (ii) niet meer actueel zijn.

1.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd omdat hij tal van incoherente en vage verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Zo benadrukt verzoeker dat zijn incoherente verklaringen aangaande de start van zijn relatie met N. een materiële vergissing betreft en volhardt dat hij haar kende van 2005 en niet 2007. De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk verklaard heeft dat zij elkaar al vijf jaar kenden, dus van in 2007 (zie CGVS vragenlijst, p.4). Het louter volharden in één versie van zijn verklaringen, met name deze afgelegd tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal, volstaat niet om de vastgestelde discrepantie te weerleggen. Ook wat betreft het einde van hun relatie heeft verzoeker weinig eensluidende verklaringen afgelegd. Verzoeker tracht deze te vergoelijken stellende dat hij nooit officieel heeft gezegd dat de relatie voorbij is en dat er dus geen effectief einde van de relatie is geweest, doch blijft met dergelijk verweer steken in loutere woordspelingen teneinde zijn incoherente verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen, quod non in casu gezien uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat zijn relatie tot april geduurd heeft (zie gehoorverslag, p. 16). Aangaande de vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent het tijdstip dat de familie van N. op de hoogte kwam van de relatie beperkt verzoeker zich wederom tot het louter verwijzen naar zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal, zonder evenwel een aannemelijke verklaring op te werpen voor zijn andersluidende verklaringen op de DVZ.

Ook wat betreft de overige in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden, stelt de Raad vast dat verzoeker zich verliest in het herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de motieven van de bestreden beslissing ontkrachten.

In acht genomen wat voorafgaat, werpt verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr. 114.472). Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.3. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.4. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 mei 2014, voert verzoekende partij aan dat de beschikking in wezen een herhaling is van de argumenten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij wijst erop dat haar voorgenoemd huwelijk werd geweigerd en zij is van oordeel dat zij alle tegenstrijdigheden in het verzoekschrift heeft weerlegd. Verzoekende partij volhardt dan ook in haar verzoekschrift en haar vraag tot horen.

Waar verzoekende partij stelt dat de beschikking een herhaling is van de argumenten van het Commissariaat-generaal gaat zij uit van een verkeerde lezing van de beschikking. Zo wordt in de beschikking vastgesteld dat *“alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.”*, *“De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag (...) in beginsel (rust) op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.”* en *“Verzoeker (...) in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij (brengt) die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.”*

Dit laatste wordt in de beschikking toegelicht en door verzoekende partij niet ontkracht of weerlegt door een loutere verwijzing naar het verzoekschrift en de vraag tot horen: *“Zo benadrukt verzoeker dat zijn incoherente verklaringen aangaande de start van zijn relatie met N. een materiële vergissing betreft en volhardt dat hij haar kende van 2005 en niet 2007. De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk verklaard heeft dat zij elkaar al vijf jaar kenden, dus van in 2007 (zie CGVS vragenlijst, p.4). Het louter volharderen in één versie van zijn verklaringen, met name deze afgelegd tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal, volstaat niet om de vastgestelde discrepantie te weerleggen. Ook wat betreft het einde van hun relatie heeft verzoeker*

weinig eensluidende verklaringen afgelegd. Verzoeker tracht deze te vergoelijken stellende dat hij nooit officieel heeft gezegd dat de relatie voorbij is en dat er dus geen effectief einde van de relatie is geweest, doch blijft met dergelijk verweer steken in loutere woordspelingen teneinde zijn incoherente verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen, quod non in casu gezien uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat zijn relatie tot april geduurd heeft (zie gehoorverslag, p. 16). Aangaande de vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent het tijdstip dat de familie van N. op de hoogte kwam van de relatie beperkt verzoeker zich wederom tot het louter verwijzen naar zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal, zonder evenwel een aannemelijke verklaring op te werpen voor zijn andersluidende verklaringen op de DVZ.

Ook wat betreft de overige in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden, stelt de Raad vast dat verzoeker zich verliest in het herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de motieven van de bestreden beslissing ontkrachten.”

Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 27 juni 2014 slechts stelt te volharden (en zij zich beperkt tot enkele algemene beweringen en kritiek), zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 5 mei 2014 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS